

Onnan jöttek, ahonnan nem szokás egyetemre bejutni

NÉZŐPONT – 2020. szeptember 14., hétfő | 9:55

Két elszegényedett Jász-Nagykun-Szolnok megyei településről, Tiszabőről és Tiszagyendáról jutott be a debreceni, illetve a szegedi egyetemre Mányi Zsolt és Dézsi Márkó. A Magyar Máltai Szeretetszolgálat koordinálta „Út az érettségihez” ösztöndíjprogram keretében támogatott fiatalokkal motivációról, félelmekről, jövőképről közöl beszélgetést a segélyszervezet honlapja.

„Sokan nyernek egyetemi felvételt rajtunk kívül, de ezen a környéken ez nagy dolognak számít” – ecseteli Dézsi Márkó. „Tiszabőn talán öt diplomás fiatal van...” – vágja rá Mányi Zsolt, miközben a falu egyik utcáján sétálva beszélgetünk.

Tehát nem éppen a felsőoktatási felvételiről álmódzó tizenévesektől hemzsegő közegből jöttek, mégis megtalálták a motivációt. „Elsősorban magamnak akartam bizonyítani, és hogy megmutassam: meg lehet csinálni, ha akarja az ember” – mondja Dézsi Márkó (a fotókon jobbra). Társa így fogalmaz: „Nekem inkább a megélhetés számított, hogy ne kelljen kimenni a mezőre kukoricát címerezni, vagy ne folyton

turkálóban keressek ruhát, hanem tudjak venni újat is. Azért nem elsősorban a jobb pénzkereseti lehetőség hajtott, de a szegénység jó motiváció.”

Mindketten a Magyar Nemzeti Bank támogatásával megvalósuló „Út az érettségihez” ösztöndíjprogram támogatottjai voltak, amelyet a Máltai Szeretetszolgálat irányít Titi Katalin és Tóvári Dorottya vezetésével. A 2019-ben letett érettségi még nem hozott elég pontszámot az áhított egyetemi felvételhez, de miután egy évig készültek az emelt szintű kémiavizsgára, elérték a céljukat. A ma már húszéves tiszagyendai Dézsi Márkó így ősztől a Szegedi Tudományegyetem Gyógyszerésztudományi Karának, a huszonegy esztendőes tiszabői Mányi Zsolt pedig a Debreceni Egyetem Egészségügyi Karának lehet a hallgatója.

Utóbbi egészen pontosan mentőtiszti képzésre nyert felvételt, amelynek oktatása Nyíregyházán folyik. Bár Mányi Zsolt eredendően az orvostit célozta meg, úgy érzi, az alapvető vágyát, hogy valamiképpen segítsen az embereken, mentőként is meg tudja valósítani – és még az sem kizárt, hogy később újra megcélozza az orvosi pályát. „Három testvérem van, szüleimnek a nyolc általános a legmagasabb végzettsége, nem könnyű munkát találniuk, ezért kicsit nehézkesen élünk” – nyújt betekintést az otthoni körülményekbe. Szülei ettől még támogatták az érettségiig, majd az egyetemi felvételig vezető úton, ám ez csak olykor tudott anyagiakban is megnyilvánulni.

Dézsi Márkó is valamiképpen segíteni szeretne a szakmájával, leendő gyógyszerészként a kutatás, az új eredmények felfedezése vonzza, de egyúttal a külföldi ösztöndíj- és munkalehetőségek is. Mindig is igyekezett eredményesen tanulni: „Jóleső érzés, amikor elismernek, de maximalista is vagyok: ha valamibe belekezek, azt nem szeretem félig csinálni” – vallja. Ám kiderül, nem sok híja volt, hogy inkább profi sportolóként bizonyítson, hiszen a patinás kosárlabdacsapatnál, a nyolcszoros magyar bajnok Szolnoki Olajnál játszott egy rövid ideig, de végül a tanulás mellett döntött. „Úgy gondoltam, ha jól is megy a kosár, de évekkel később jön egy sérülés, amiből nem tudok felépülni, akkor már késő lesz elkezdni az egyetemet.”

A jelenleg huszonegy résztvevőt támogató „Út az érettségihez” ösztöndíjprogram nagyon sokat adott ahhoz, hogy megőrizzék a motivációjukat, a projekt vezetői rengeteg programot szerveztek nekik. A Máltai Szeretetszolgálat tiszabői tanodájában – a településen 2016 óta jelen lévő szervezet által létrehozott közfürdő és mosoda szomszédságában – rendszeresen találkoztak, havonta jöttek hozzájuk példaképek (például orvos, ügyvéd, rendőr) hivatásbresztő beszélgetésekre. A közösségi alkalmakon egymást is motiválni tudták. „Sokszor azt mondtam: feladom, nem kell, vége; de a program vezetői nagyon sokat segítettek. Ha csak a falubeli

osztálytársaimmal tartottam volna a kapcsolatot, biztos, hogy visszacsúsztam volna” – mondja ennek kapcsán Mányi Zsolt.

Az elmúlt tanévben a projekt kapcsán kapott legnagyobb segítség azonban az volt, hogy kémia tanárhoz tudtak járni, aki felkészítette őket az emelt szintű érettségire. De a tanulás mellett mindketten dolgoztak is: Dézsi Márkó töltőállomás-kezelőként a kunhegyesi benzinkúton, Mányi Zsolt pedig pedagógusasszisztensként a tiszabői általános iskolában – úgy, hogy fizetésüket felajánlották a saját családjuknak.

Forrás: Radványi Benedek/Magyar Máltai Szeretetszolgálat

Fotó: Magyar Máltai Szeretetszolgálat

Magyar Kurír